

תת"ע 9686/05/13 - נמר ח'ליל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 9686-05-13 מדינת ישראל נ' ח'ליל
תיק חיצוני: 61501366779

מספר בקשה: 3

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	נמר ח'ליל
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 3.6.2013.

המבקש קיבל דו"ח מסוג הזמנה לדין שמספרו 6150366779 המייחס לו עבירה של אי ציות להוראת שוטר במדים או שוטר שהזדהה על-ידי תעודת מינוי בניגוד לתקנה 23(א)(1) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 29.10.2012.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה למשך 3 חודשים, פסילה על תנאי של 4 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי ההזמנה לדין לא הומצאה לו ולפיכך עומדת לו סיבה מוצדקת לאי התייצבותו למשפט. לטענתו, לא ברור כיצד הזמנה בדואר רשום נשלחת לתא דואר ולא לכתובת פיזית וכיצד הדואר מצהיר שביקר במענו הפיזי של המבקש שאינו קיים באישור המסירה. כמו כן לטענתו הדואר לא מילא את השורה האחרונה באישור המסירה ולא חתם עליו.

לטענת המבקש אין המצאה כדין גם לפסק הדין שניתן בהיעדרו ולכן לא ידע על הפסילה שהושתה עליו במשך 7 שנים.

לטענת המבקש עולה חשש לעיוות דין שיגרם לו מאי ביטולו של פסק הדין בשל כפירתו במיוחס לו. לטענתו, במועד ביצוע העבירה לאחר שנעצר על-ידי השוטר ציין בפניו כי הוא אינו נושא את רישיון נהיגתו ומסר לו את מספר האוטובוס ואת מספר הסניף על מנת שהשוטר יוכל לגשת לתחנת אגד ולקבל את פרטיו. בנוסף טען כי לא יכול היה לברוח עם אוטובוס עם נוסעים רבים ולנוכח התנועה הרבה שהייתה במקום.

טענות המשיבה

עמוד 1

המשיבה טענה כי ההזמנה לדין נשלחה לכתובת הרשומה של המבקש שהוא עצמו אינו כופר בנכונותה. לטענתה המבקש לא הוכיח סיבה מוצדקת לאי התייצבותו, ולשיהוי הניכר של כ- 7 שנים מיום מתן גזר הדין ועד הגשת בהקשה הנוכחית.

לטענת המשיבה, מהמסמכים שבידיה עולה כי דבר הדואר חזר מהסיבה "לא נדרש". משהמבקש לא טרח לאסוף את דבר הדואר אין לו אלא להלין על עצמו. לטענתה, המבקש לא הצביע על נסיבות בהן לא קיבל את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בו.

דין והכרעה

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דין בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ברע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09) נקבע :

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש טען כי אין המצאה כדין למשלוח ההזמנה לדיון שנקבע בעניינו.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע

העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל**, מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 עו"ד קריב נ' מדינת ישראל, מיום 20.1.15).

גם בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** (להלן: "**עניין סויטי**") נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות די להראות כי נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.

דהיינו אם הוכיחה המשיבה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

המבקש ציין בבקשתו כי תא הדואר אליו נשלחה ההזמנה לדין הינו תא הדואר שלו.

על פי אישור המסירה, שצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדין שנקבע ליום 3.6.2013 נשלחה באמצעות דואר רשום לכתובת הרשומה של המבקש, "ת"ד 73781, ירושלים מיקוד 97415", אולם חזרה בציון הסיבה "לא נדרש" ביום 10.4.2013.

אם דבר הדואר "לא נדרש" על ידי המבקש דהיינו, ההודעה לסור לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתו של המבקש אך הוא לא ניגש לקבלה, "יחשב המבקש כמי שההודעה הומצאה לו כדין ועליו הנטל להוכיח כי לא קבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו (עפ"ת (חי') 20229-12-17 **חזן נ' מדינת ישראל** מיום 2.1.2018, רע"פ 3698/17 **יוספוב נ' מדינת ישראל**, מיום 7.5.2017).

יודגש כי המבקש כתב בקשתו כי הכתובת אליה נשלחה ההזמנה לדין הינה כתובתו אולם לא פירט נסיבות אחרות שהיה בהן למנוע ממנו את היכולת לקבל את הדו"ח בכתובתו המעודכנת במשרד הפנים.

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל לידיו את ההזמנה לדין אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראיה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידיו (1771/19 **ליאור עבדי נ' מדינת ישראל** מיום 11.7.2019, רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם**, 25.3.2018).

לפיכך, אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקש כדין וכי לא קיימת בידי המבקש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

אין בידי לקבל את טענותיו של המבקש בנוגע לפגמים באישור המסירה.

בעניין סויטי נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות די להראות כי ההזמנה נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום. המשיבה הציגה אסמכתא לפיה ההזמנה לדין נשלחה למשיב באמצעות דואר רשום, וזאת על סמך אישור המסירה הנושא את הכיתוב "דואר רשום" וכן את מספר המעקב.

בנוסף, באישור המסירה ציין הדוור את שמו במקום המיועד להצהרתו ואת בעובדה שביקר במענו של הנמען כפי שהופיע באישור המסירה, דהיינו- ת"ד 7378 בירושלים וכי הדרישה היא למשלוח דבר הדואר לכתובתו הרשומה של המבקש גם אם היא אינה כתובת מגוריו הפיזית.

אכן, אישור המסירה חסר פרטים מסוימים, אולם אין בעניין זה כשלעצמו כדי לסתור את חזקת המסירה (רע"פ 2340/15 קליין נ' מדינת ישראל מיום 18.5.2016, רע"פ 5258/14 חיים סמימי נ' מדינת ישראל מיום 3.8.2014). זאת ועוד, כפי שנקבע בפסק דין סויטי די למאשימה להראות כי שלחה לנמען את ההודעה בדואר רשום.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל מיום 24.4.2018).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

המבקש העלה בבקשתו מספר טענות בנוגע לביצוע העבירה.

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל (14.4.2002), רע"פ 1773/04 אלעזרה אסמעיל נ' מדינת ישראל (23.2.2004)). כפירתו של המבקש במיוחס לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה ולהוכחתה.

בנוסף, גרסאותיהם של המבקש ושל השוטר בדו"ח תואמות ומשתלבות זו עם זו. הן מהדו"ח הפנימי שנמצא בתיק בית המשפט והן מהודעתו של המבקש במשטרה מיום 30.12.2012 שצורפה לבקשתו עולה כי המבקש עצר בתחנת האוטובוס ולאחר שביקש ממנו השוטר את פרטיו אמר לו המבקש כי אין בידיו מסמכים. מהדו"ח הפנימי עולה כי עבירת אי הציות גובשה לאחר שהמבקש עזב את מקום העבירה לאחר שלא מסר את פרטיו לשוטר. המבקש לא טען, הן בבקשה נוכחית זו והן בהודעתו במשטרה, כי מסר לשוטר את פרטיו האישיים לרבות שמו ומספר תעודת הזהות. בנוסף, המבקש לא ציין בבקשתו שעזב את המקום לאחר שהשוטר הנחה או התיר לו לעשות כן.

לפיכך אני סבורה כי טענות הנאשם אינן מספיקות לשם ביטול הרשעתו וגזר הדין שניתן בעניינו.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

שיהוי בהגשת הבקשה

לטענת המבקש הוא לא ידע על פסק הדין והעונש שהושת עליו עד לימים אלו. מאישור המסירה של פסק הדין, שנמצא בתיק בית המשפט, עולה כי ההודעה על פסילת רישיון הנהיגה נמסרה בהיעדרו של המבקש לבן משפחה המתגורר עמו שגילו מעל 18 שנים שאישר את קבלתה בחתימת ידו ביום 12.6.2013.

משכך, בקשת המבקש הוגשה בשיהוי ניכר למעלה מ-6 שנים ממועד גזר הדין שניתן בהיעדרו זאת ללא כל סיבה המצדיקה שיהוי זה.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח אדר תש"פ, 24 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.